

var gået direkte imod bestemmelsen, og at en anden række af stater, deriblandt Sovjetunionen, vel ikke var gået imod den, men ikke havde godkendt den ved ratifikation, samt at det kunne være tvivl underkastet, hvorvidt konventionen i en given situation virkelig ville yde effektiv beskyttelse. „Besættelsesmagten gennemfører i alle tilfælde, hvad den vil,“ sagde *Ingeborg Hansen* (S), „og en henvisning til en bestående lovbestemmelse vil være hykleri, for i realiteten tages der ikke hensyn til loven, kun til besættelsesmagtens vilje.“ Ordføreren for det konservative folkeparti, *Thestrup*, var ved sine overvejelser af spørgsmålet kommet til det resultat, at dødsstraffen burde opretholdes. „Tror vi på muligheden af, at vi kan afværge en besættelse, og vil vi sætte alt ind på at afværge en besættelse, må vi udvide adgangen til at straffe dem, der søger at fremkalde en sådan. . . ., selvom dette har til følge, at vore egne folk, hvis besættelsen alligevel kommer, bliver stillet farligere, end de ellers ville være. . . . Vi må indrette os på forsvar og ikke på underkastelse.“

Aksel Larsen (DK) var modstander af lovforslaget og anførte som sin hovedindvending, at „den lov, det henviser til, er så uklar, så vilkårlig“. „Det bliver meget svært for borgerne at vide, hvad de må og ikke må. Men de kan i givet fald risikere dødsstraf, selvom deres subjektive hensigt har været den bedst mulige, for det afhænger af andres fortolkning af deres hensigter, om de er strafskyldige eller ej.“

Med henvisning bl. a. til den lidt ualmindelige form, hvorunder lovforslaget blev behandlet, stillede *Helge Madsen* det spørgsmål, om der ikke i folketinget kunne opnås tilslutning til, at lovforslagets videre behandling blev udskudt, til spørgsmålet havde været underkastet *folkeafstemning*. Skønt justitsministeren og Hans Hækkerup gav afvisende svar, stillede Helge Madsen ved 3. behandling *ændringsforslag* om at indsætte følgende § 3: „Denne lov træder ikke i kraft, før dette er besluttet af folketinget, efter at loven har været forelagt vælgerne ved en folkeafstemning eller et valg.“ Det var forslagsstillerens tanke, at behandlingen af denne beslutning om lovens ikrafttræden burde ske, når anvendelsen af loven måtte blive aktuel, d. v. s. efter en eventuel besættelses ophør, og ændringsforslaget tog sigte på at imødekomme to ønsker: for det første ønsket om at hindre en besættelsesmagt i på lovlig måde at anvende dødsstraf mod danske eller tvinge danske myndigheder til anvendelse af denne straf, for det andet ønsket om at undgå love med tilbagevirkende kraft. Både *justitsministeren*, *Hans Hækkerup* og *Lorentzen* tog afstand fra ændringsforslaget, og *Thestrup* imødegik det udførligt: en besættelsesmagt ville næppe tage hensyn til sådanne juridiske spidsfindigheder, som ændringsforslaget var udtryk for, og det syntes ikke bedre